HOȚII DE NUCI

Din povestea de față tragem două învățături. Prima învățătură este că nu trebue să credem lesne în spusele unor oameni, despre care știm că au obiceiul să mintă. Învățătura a doua este că nevinovăția iese totdeauna la iveală. Și acum, să ascultăm povestea.

Era pe înserate într'o duminică destul de caldă din cele dintâi zile ale toamnei. Trei copii dintr'un sat stăteau lângă un gard, privind la nucul din partea cealaltă a gardului. Mai bine zis, priveau cu jind la nucile cu care nucul era încărcat.

Unul dintr'înșii — Sandu pe nume — zicea celorlalți doi: „Nu vă temeți, măi, ci suiți-vă în nuc, rupeți nucile și aruncați-mi-le jojs. Știți că acest nuc este al unchiului meu, așa că nu se va supăra, chiar dacă ia de veste că am cules nucile de pe crăcile ce atârnă afară din gard. Apoi, unchiul nu e acasă, fiindcă s'a dus, așa cum s'au dus aproape toți oamenii din comună, la Petrești, unde este astăzi un bâlciu mare. Nu se va înapoia decât pe la miezul nopții.

— Dar dacă se repede la noi câinele său Bălan, ce ne facem? îl întrebară tovarășii săi de rele.

— Păi, unchiul l-a luat pe Bălan cu el la bâlciu, le răspunse Sandu. Vedeți, dar, că nu este nicio primejdie.

— Dacă-i așa, de ce nu te sui tu pe nuc? îl întrebă unul din cei doi copii.

— M'aș sui, zise Sandu, care abea răspundea la toate, dar sunt îmbrăcat cu hainele noui și mi-e că se prind de crăci și se rup. Dar văd că sunteți niște fricoși și jumătate", adăugă el, vrând să trezească într'înșii ambiția.

Cu toate acestea, prietenii săi nu se hotărau să-l asculte și să fure nuci, căci, la urma urmelor, nu era vorba decât de un furt. Nu prea aveau încredere în spusele lui, că nu e nicio teamă și nicio primejdie, tot așa cum nu credeau că stăpânul nucului i-ar fi unchiu. Știau că Sandu are obiceiul să mintă și nu uitau că-i păcălise de câteva ori. De aceea, priveau la nuc, dar n'aveau curajul să se cațăre pe el. In zadar le spunea Sandu, că sunt niște fricoși, că sunt mai fricoși decât iepurii.

Iată însă că au văzut trecând pe aceeași stradă și venind înspre dânșii un băiat mai răsărit, aproape un flăcău. Era Andrei, fiul de suflet al morarului din sat. Andrei acesta rămăsese orfan de amândoi părinții încă de când era copil în vârstă mică și fusese luat ca fiu de suflet de morar, care n'avea copii.

Era un băiat bun, ascultător, harnic la muncă și totdeauna gata să sară în ajutorul altora. Avea însă și un cusur, dacă așa ceva se poate numi cusur: credea lesne ce i se spunea și nu-și închipuia că sunt oameni, care mint.

Sandu, care îl cunoștea de mult, alergă drept la el și-i zise: „Dragă Andrei, ce bine că ai trecut pe aici! Uite, nucul acesta este al unchiului meu, care m'a rugat să culeg nucile, mai ales cele de pe crăcile ce ies afară din gard. Insă eu sunt mai mic și nici nu sunt așa de sprinten cum ești tu. De aceea, fii bun, suie-te și dă jos nucile, ca să le culegem noi trei.

— Dar pentru cine vroiți să le culegeți? îl întrebă Andrei.

— Pentru unchiul, pentru cine vrei să le culegem, răspunse Sandu, adăugând: De sigur vom avea și noi partea noastră, iar tu vei avea partea mai mare, fiindcă îți dai osteneala să le culegi.

— Și e adevărat că ți-a cerut unchiul tău să culegi nucile?" întrebă Andrei.

La această întrebare, Sandu făcu oarecum pe supăratul și răspunde: „Imi pare rău, că vorbești așa. Se poate să te mint? Cum îți poți închipui așa ceva"?

Din Andrei pieri acum orice îndoială. Se desbrăcă de haină, se descălță, luă un băț, pe care îl găsise pe jos, și se sui în nuc, unde se și puse îndată pe treabă. Lovea crăcile cu bățul, nucile cădeau, iar Sandu și cei doi tovarăși ai săi se grăbeau să le strângă. Ba, fiindu-i cald, Sandu se desbrăcă de haină, își scoase și căciula și le puse pe gard.

Dar iată că se auzi un lătrat de câine, pentru ca, după puțin, să vină alergând și lătrând din ce în ce mai furios un câine, alb și mare, un adevărat dulău ciobănesc. Era Bălan, care se înapoia cu stăpânul său dela bâlciul din Petrești. Stan Potcoavă, așa se numea stăpânul lui Bălan și al nucului, se certase cu cineva la bâlciu și din pricina aceasta, nu mai vroise să stea acolo, ci se înapoiase tocmai când începea să se lase noaptea.

La vederea lui Bălan, pe